Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Heiberg, Johan Ludvig.; af J. L. Heiberg.
Titel | Title:	Emilies Hjertebanken : Vaudeville-Monolog
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kjøbenhavn : J. H. Schubothes Boghandel, 1840
Fysiske størrelse | Physical extent:	15 s. :

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

J. L. Heiberg

Smaties Hjertebanker

1840.

537,-92

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
130021511170

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Emilies Hjertebanken.

Vaudeville-Monolog

af

J. L. Heiberg.

Første Gang opført paa det Kongelige Theater
den 13. Mai 1840.

Kjøbenhavn.

J. H. Schubothes Boghandling.

Trykt hos J. D. Qvist, Bog- og Nodetrykker.

1840.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Skuepladsen forestiller et Værelse, med Dør i Baggrunden og Vindue paa Siden. Det er Aften, Værelset er oplyst.

Emilie kommer hurtigt ind fra Baggrunden, løber hen til Vinduet, og seer ud.

Emilie.

Nei, den kjørte forbi! Jeg troede saavist, at det var Vognen til os. Ja ja! saa maa den vel komme om lidt. (Hun træder frem.) O hvor mit Hjerte banker! Men det er af Glæde, af Forventning. Et stort, et pragtfuldt Bal! Hvad det vil sige, det veed kun Den, som har forsøgt det! . . . Men det er sandt, jeg har jo endnu aldrig forsøgt det; maaskee er det just derfor, at mit Hjerte banker. Hjemme i Præstegaarden hos min Fader, der har jeg jo rigtignok mange Gange dandset om Søndag Aften, naar Degnen kom og spillede paa vort gamle Hakkebræt af et Claveer. Men det havde dog ingen Art. Han spillede nu altid Menuetter, for Andet kunde han ikke, og saa valsede vi

til Menuetterne; det gik meget daarligt. Og desuden var der næsten ingen Cavalerer; jeg maatte altid dandse med en af de andre unge Piger, — og det er dog ikke noget Rigtigt. Men nu har min gode Tante taget mig med sig herind til Kjøbenhavn, hvor jeg skal være i en heel Maaned og fornøie mig. O jeg har allerede moret mig saa deiligt! Men iaften skal jeg paa det første Bal! og dandse efter Straussiske Valse! . . . Strauss! ja det er *min* Mand! — O hvor mit Hjerte banker!

Mel. En Vals af Strauss.

Allegretto.

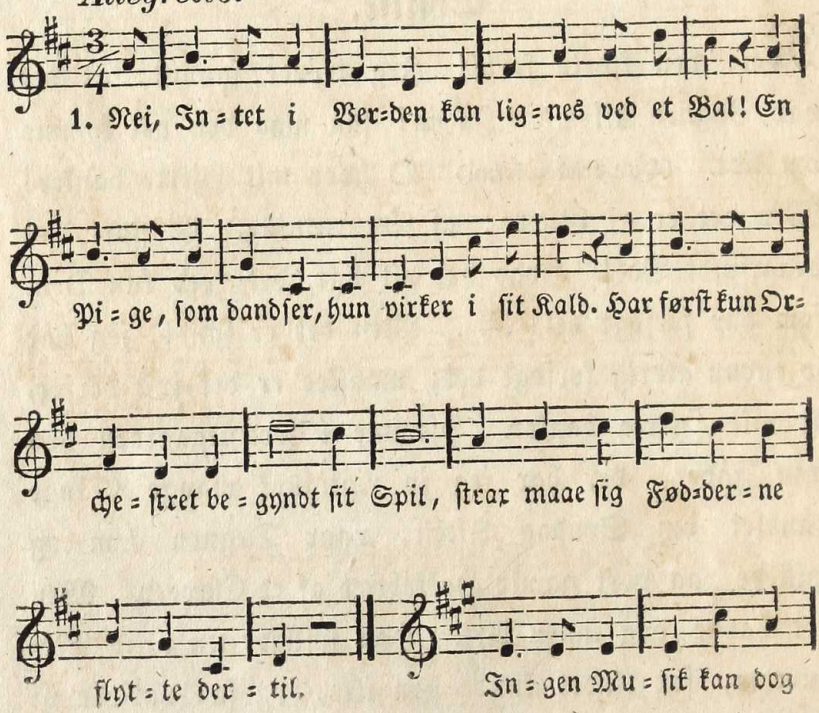

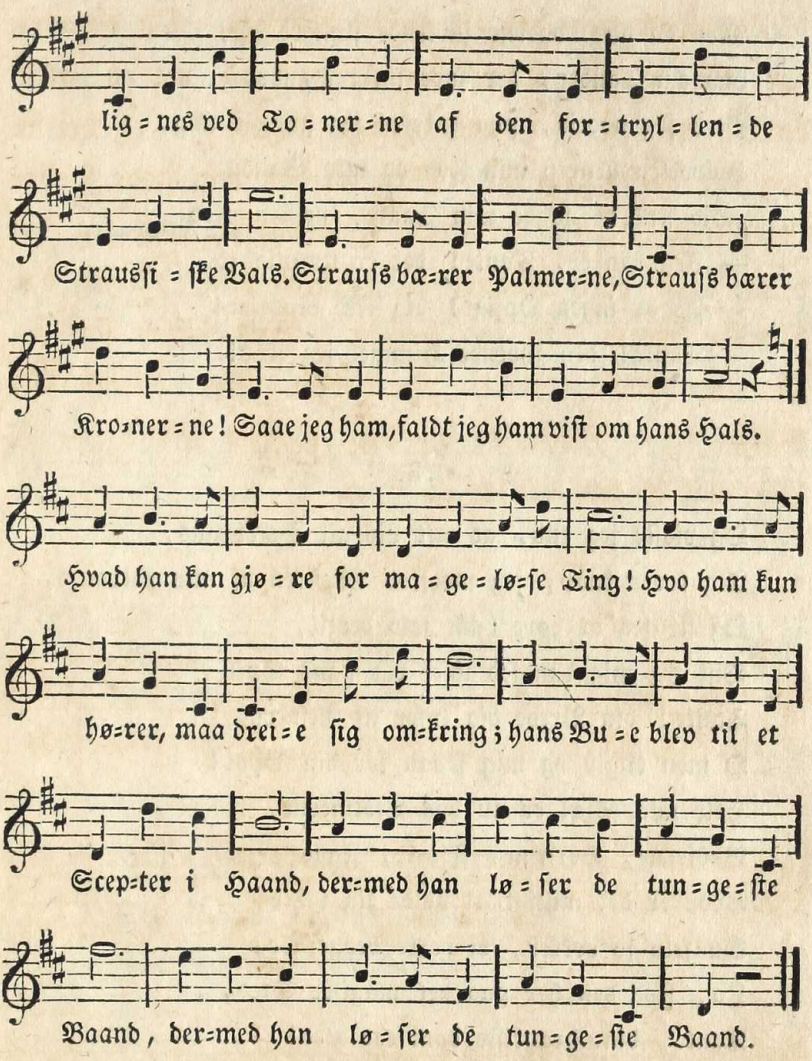

2.

For nylig min Tante til Lumbye tog mig hen,
Viſt aldrig den Aften forglemmer jeg igjen.
Først ſad jeg ſaa ſtille, med Øret ſpændt,
Nøie jeg agted paa hvert Inſtrument.

Men da nu Tonerne jublende flynged sig,
Ligesom Aander, der snoe sig i Dands,
Blev jeg urolig, paa Stolen jeg gynged mig,
Hvirvelen henrev min Fod og min Sands.
„Sid stille!" sagde min Tante, næsten vred.
— Jeg kan ei, Tante! det er Umulighed.
— „Gjør ingen Opsigt! dig ikke blameer!"
— Tante! den syvende Himmel jeg seer!

3.

Og vidste jeg end, at mit Liv gik i Kehraus,
Jeg troer knap, jeg modstod Musiken af min Strauss,
Og fik jeg at høre ham selv dertil,
Vist jeg mig dandsed ihjel ved hans Spil.
Tante! din Vrede dig lyser af Minerne,
O men tilgiv og mig skaan for din Spot!
Hele min Sjæl er nu hos Violinerne,
Basserne, Hornene, Fløite, Fagot.
Hvor er det muligt at holde sig i Ro?
Du selv jo rokker, vi rokke begge To;
Ja, stod den her paa det magiske Sted,
Tante, din Dragkiste dandsede med!

Ja, det er rigtignok en anden Musik end den, som Degnen opvartede os med! Jeg maa lee, naar jeg tænker paa hans gammeldags Viser. Det er forresten en meget god gammel Mand, og jeg holder virkelig af ham; men det var dog næsten traurigt,

naar han satte sig ved Claveret, og sang med Taarer i Øinene:

Mel. En tydsk Folkesang.

Andantino.

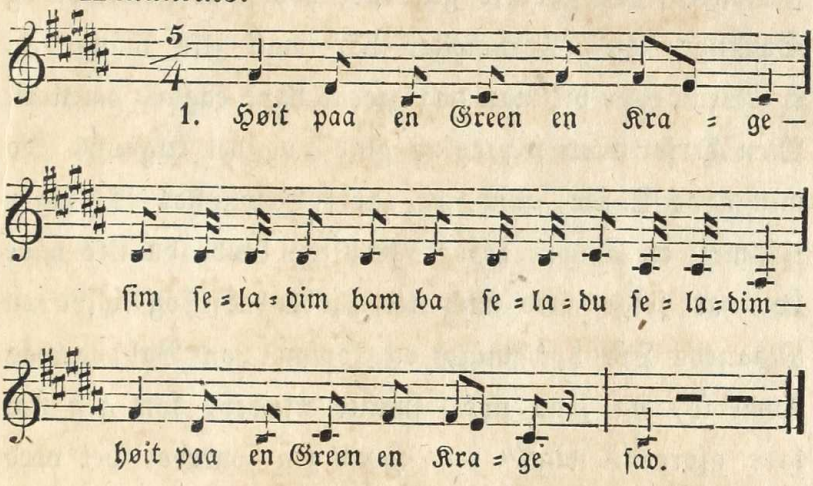

2.

Saa kom en hæslig Jæger —
Sim seladim bam ba seladu seladim —
Saa kom en hæslig Jæger
Hen.

3.

Han skjød den stakkels Krage —
Sim seladim bam ba seladu seladim —
Han skjød den stakkels Krage
Ned.

Og naar man saa spurgte ham: „Hvad saa Mere?“ — svarede han: „Der er ikke Mere; naar Kragen er død, saa er Historien ude.“ — Ja, det er jo meget eensformigt hjemme i Præstegaarden. Det forstaaer sig, jeg er jo glad nok hos mine Forældre og Søskende; men Fornøielser har man ikke mange af, og Fornøielser vil man dog gjerne have engang imellem. Men derfor blev jeg ogsaa glad, og det tilgavns, da min gode Tante, som just var i Besøg hos os, sagde til mig en Dag: „Hør, Emilie, kunde du ikke have Lyst at følge med mig til Kjøbenhavn og blive en Maaneds Tid hos mig, og komme paa Bal og paa Comedie, og faae nye, smukke Klæder, som jeg skal lade gjøre til dig?“ — Hvad jeg svarede, det veed jeg ikke, thi jeg var nær besvimet af Glæde. De maatte give mig Vand at drikke, og jeg fik en Hjertebanken! .... ja det faaer jeg nu altid, naar jeg glæder mig til Noget. Jeg kunde ikke sove i mange Nætter, saadan tænkte jeg paa den Lykke, som forestod mig, og naar jeg endelig faldt i Søvn, saa drømte jeg derom. O jeg blev saa utaalmodig! Hvergang min Tante vilde reise, saa sagde baade Fader og Moder: „Aa nei! endnu ikke! De maa ikke saa hurtigt forlade os; bliv her endnu idetmindste i otte Dage!“ O, hvor mit Hjerte saa bankede af Skræk over, at hun skulde sige Ja! — Et Par Gange fik de hende

overtalt, men endelig sagde hun, at nu skulde det være Alvor: „Imorgen Klokken otte reise vi.“ — Imorgen? ja det er godt nok, men først kommer den lange Nat! O den Nat glemmer jeg aldrig! Hvert Øieblik sprang jeg op af Sengen for at see, om Klokken ikke snart var otte. Jeg kunde ikke begribe, at de Andre kunde ligge og sove, ligesom der Intet var iveien. „Sover du, Moder?“ sagde jeg et Par Gange. „Ja vist gjør jeg,“ svarede hun: „Ti stille, og skynd dig at sove.“ — Ja det var lettere sagt end gjort. Endelig var Natten forbi, Morgenen kom; den store, grønne Bornholmer slog: eet, to, tre, fire, fem, sex, syv, otte . . . .

Mel. En Steiermarker.

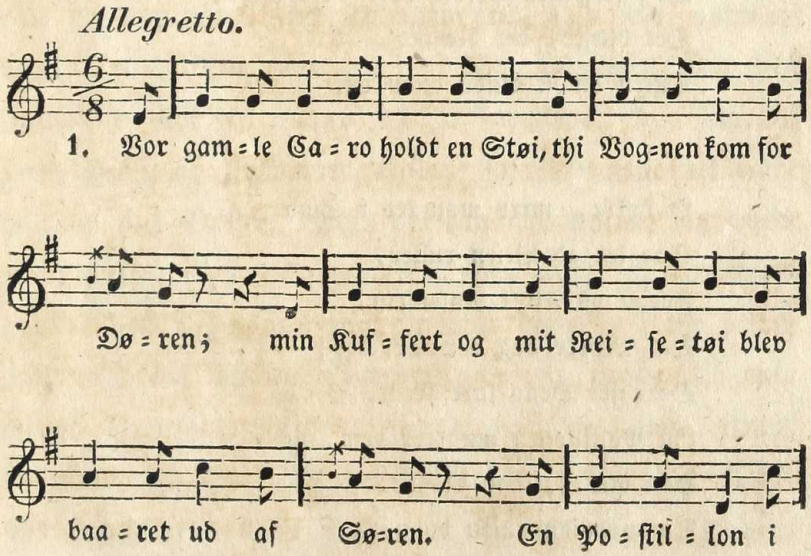

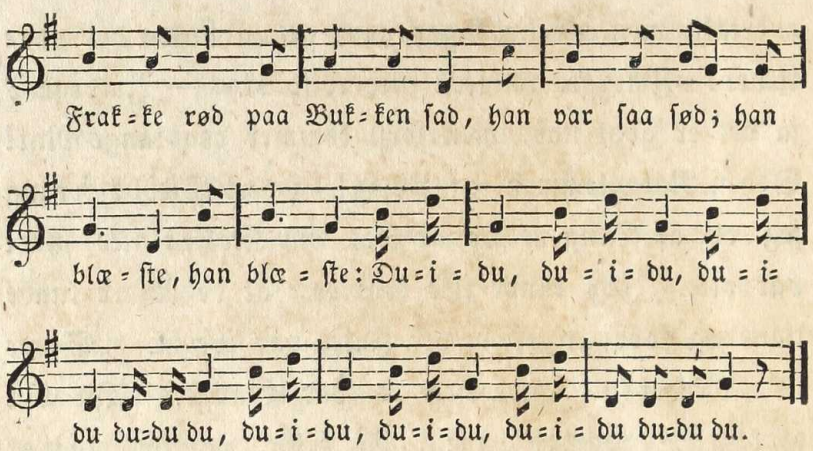

2.

Saasnart jeg hørte Hornets Lyd,
Jeg alt fik Hjertebanken,
Thi Reisen, som en Tusindfryd
I Blomster, stod for Tanken.
Vel gav ei Hornet Strausssisk Klang,
Dog slog mit Hjerte hver en Gang
Det blæste, det blæste:
Duidu duidu duidu dudu du.

3.

O Lykke, naar man let i Sind
Saa let ad Veien ruller,
Foran os Alt i Rosenskin,
Det Mørke bag vor Skulder!
De raske Heste fare frem,
Og Postillonen muntrer dem,
Han blæser, han blæser:
Duidu duidu duidu dudu du.

4.

Enhver Station, man kommer til
Os ei blot friske Heste,
Men Eventyr forskaffe vil;
Hvis ei, vil nok den næste.
Kun fremad higer Længslens Magt;
Ad Alt, som er tilbagelagt,
Man blæser, man blæser:
Duidu duidu duidu dudu du!

Og saaledes gaaer det mig ogsaa nu: Fremad, fremad! jeg kan ikke taale at vente. Hvor bliver dog ogsaa den Vogn af? (Seer ud af Vinduet.) Nei, endnu er den der ikke. (Kommer tilbage.) Det er da ogsaa kjedeligt! Hvad skal jeg dog tage mig for, medens jeg venter? Mit Toilette er for længe siden færdigt; paa det er der Intet at forbedre; jeg kan umuligt blive nettere end jeg er. — Det forstaaer sig, jeg kunde jo benytte Tiden til at overveie min Tantes gode Raad og Formaninger om, hvordan jeg skal bære mig ad paa Ballet. Men det kan ikke nytte; jeg veed, jeg kan ikke rette mig derefter; det veed jeg iforveien, og det har jeg ogsaa allerede sagt hende. Hun kaldte mig dog ind til sig iformiddags, og sagde til mig meget alvorligt . . . . (seer just ned ad sin Kjole). Gud! hvad det er for deilige Blomster! . . . de ere kjøbte hos Glassing. Min Tante er dog uendelig god imod

mig! . . . . Nei, saa sagde hun, i en meget alvorlig Tone:

Mel. af Den skjønneste Dag i Livet: For det første til Stadsmusikanten.

Allegro non troppo.

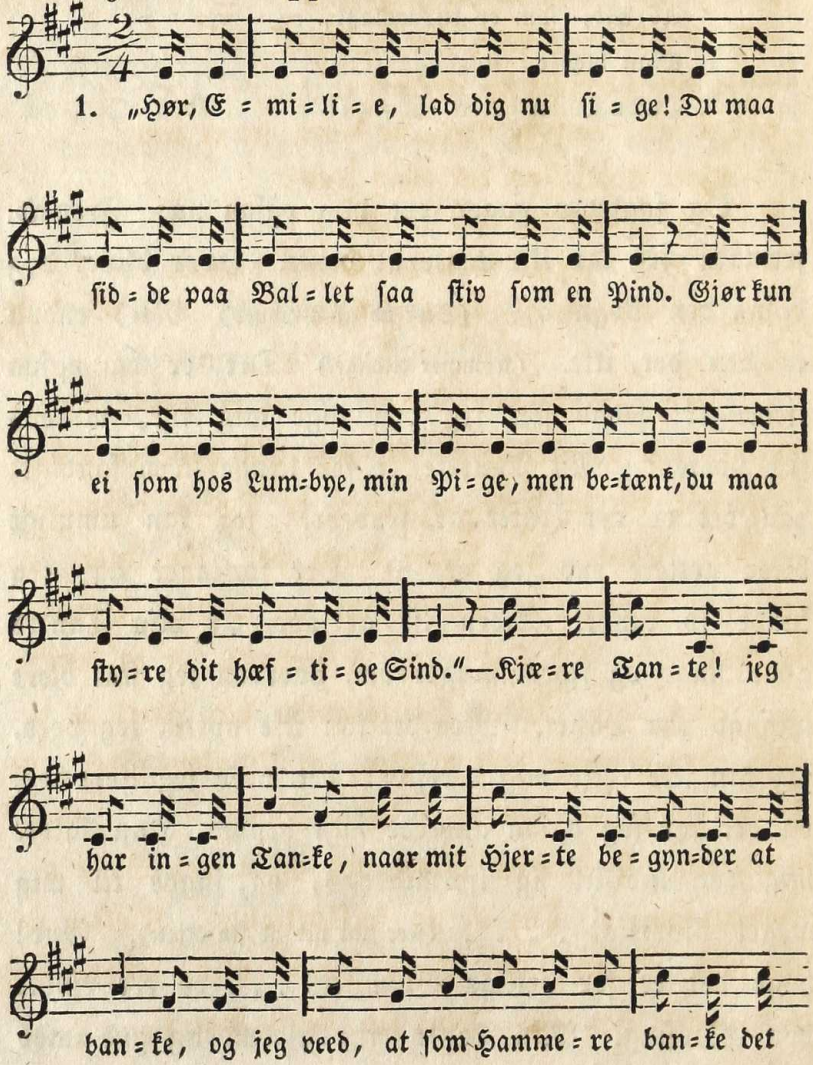

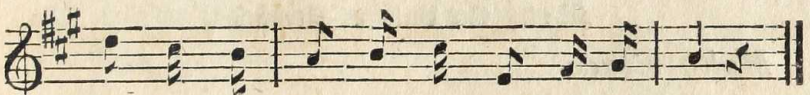

2.

„Eet endnu: Hvis en Laps engagerer
Dig til Vals og Galop, gjør du rigtigt og ret,
Naar med Høflighed du refuſerer;
Det er nok, naar du ſiger, du troer, du er træt."
— Kjære Tante! jeg har ingen Tanke,
Naar mit Hjerte begynder at banke;
Og jeg veed, det vil banke med Tacten omkaps,
Naar til Dandſen mig fører en Laps.

„Hør," ſagde min Tante: „det er aldrig rigtigt fat med den Hjertebanken; du maa viſt have en Skade i Hjertet; det er bedſt, vi ſpørge en Doctor tilraads." — Nei, Tante! vor Herre bevar os! Nu ſkulde jeg nok være kommen til Kjøbenhavn for at tage Draaber og Pulvere? Nei Tak! jeg er kommen for at dandſe og fornøie mig. Min Hjertebanken har Intet at betyde, den kommer blot af Uro, af Utaalmodighed, af Forventning, — ligeſom i dette Øieblik .... (Løber til Vinduet). Men hvor bliver dog ogſaa den Vogn af? (Kommer tilbage.) Det er jo forſkrækkeligt! Klokken er lige paa Slaget. En Vogn burde altid komme en Time inden den Tid, man har beſtilt den til.

Mel. En Vals af Strauss.

Molto vivace.

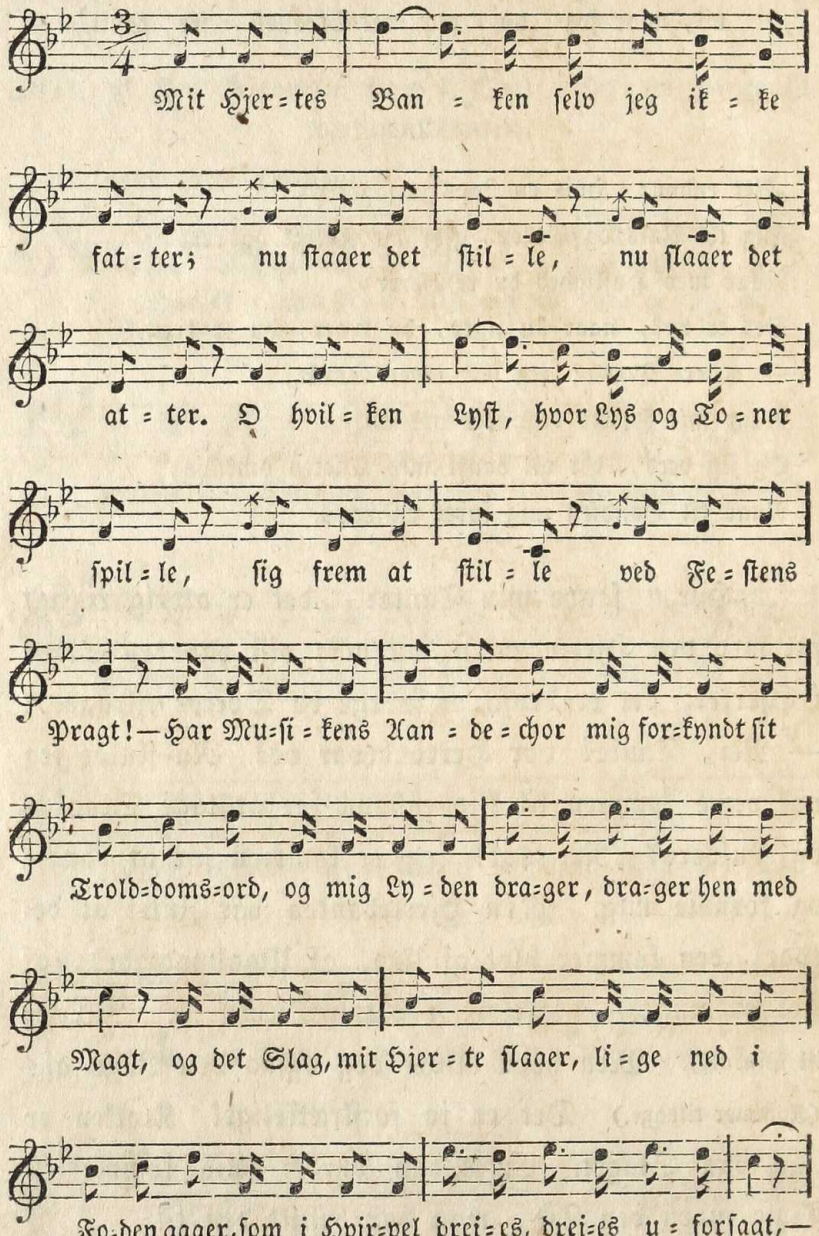

Mit Hjertes Banken selv jeg ikke fatter;
Nu staaer det stille,
Nu slaaer det atter.
O hvilken Lyst, hvor Lys og Toner spille,
Sig frem at stille
Ved Festens Pragt! —

Gid kun Vognen var her snart!
Gid den skjød den samme Fart
Som min Længsel, fremad, fremad, Glædens Vei!
Jeg kan Andet ei forstaae,
End at Kudsk og Heste maae
Have samme glade, glade Hast, som jeg.

Mit Hjertes Banken selv jeg ikke fatter;
Nu staaer det stille,
Nu slaaer det atter.

(Man hører Rummelen af en Vogn.)

Der er Vognen!

(Hun løber hurtigt ud, idet Orchesteret ender Melodien):

Jato 205863